Tirage 100 exemplaires
Editeur Nguyễn Thế Phương
Saigon le 2 Avril 1928

Giá 0$50

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 8615

TIỂU-THUYẾT

MỘNG-HOA

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

M(21)
5415

https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIÊT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIÊT NAM

https://tieulun.hopto.org

NAM-ĐÌNH

TIỂU-THUYẾT

MỘNG-HOA

DÉPÔT LÉGAL INDOCHINE 8615

I

Thấy người dưới mương

Nơi một căng phố ở đường Thévenet, gần Nữ-học-đường Saigon, một vị thiếu-niên tuấn-tú, độ lối hai mươi hai, ngồi trước bàn viết, viết tiểu-thuyết. Nhiều quyển kiệt tác, được công chúng hoan nghinh, thường để bán các hàng sách, — ký tên Duy-Hinh, — thì đều là của chàng thiếu-niên đó viết.

Duy-Hinh, toan viết một quyển sách mạng hiệu là « Từ Nam sang Nhựt », nhưng viết chưa xong, vì chàng cần phải quang sát lại.

BIBLIOTHÈQUE NATIONALE INDOCHINE N° 24.870

Ngày 18 tây vừa rồi, vào lối một giờ khuya, trong lúc chàng đương viết, phía ngoài mưa gió ào ào, thình lình nghe kêu cầu cứu..... Duy-Hinh buôn viết, ra ngoài đứng lóng tai nghe, thì rõ ràng là trước cửa ngỏ, gần bên căng phố Huỳnh-long-Vân, có một ông già nằm lăng lộn dưới đường mương, hai tay đưa lên trời, lay động tỏ dấu bị việc hiểm nghèo vậy.

Duy-Hinh, tuông đại ra ngoài mưa, lại đở xóc ông già ấy, thì hay rằng ông mới bị người đâm. Duy-Hinh toan bồng đem về nhà, nhưng ông già đó lại lấy tay khoát,

https://tieulun.hopto.org

dường như biết mình sống không mấy chút nữa, rồi lại nói tiếng được tiếng mất mà rằng :

« Dưới cục đá đỏ....., ngoài Vũng-tàu, ... ở lối gành rái..... » Ông già nói được bấy nhiêu đó rồi tắc hơi. Duy-Hinh kêu lối xóm, thì Huỳnh-long-Vân, một người thiếu-niên độ lối ba mươi tuổi, bưng đèn, cầm dù chạy ra tiếp với Duy-Hinh, đở ông già dem vô nhà gần đó. Duy-Hinh báo cô bót hay, còn Huỳnh-long-Vân, thừa dịp vắn mặt Duy-Hinh, lục trong mấy cái tuối của ông già đó, mà không gặp tờ giấy gì cả. Dây lâu Duy-Hinh trở về, Huỳnh-long-Vân hỏi :

— Trong lúc thầy ra đở ông dậy, ông có trối lời gì không ?

Duy-Hinh tuy còn nhỏ tuổi hơn Huỳnh-long-Vân chớ thông minh trí huệ lắm. Chàng vừa nghe Huỳnh-long-Vân hỏi kỳ khôi vậy, thì sực nhớ lời trối của ông già khi nảy. Duy-Hinh suy nghỉ một hồi, rồi lắt đầu nói rằng :

— Tôi vừa ra đến nơi, thì ông tắc hơi.....

Kế linh đến nơi mở đường tra vấn, và quan thầy đến khám tử-thi, thì tưởng không nên thuật chi giông dài, chỉ nói tắc rằng : ông già đó chết một cách bí-mật, nhà nước không phương nào tầm đứa sát-nhơn được.....

Duy-Hinh về nhà nằm suy nghỉ lời trối của ông già thì lấy làm lạ lắm. « Dưới cục đá đỏ..... ngoài Vũng-tàu..... ở lối gành-rái.....» Chàng lập đi lập lại hoài, mà không hiểu ông già muốn nói gì. Lời của một người gần chết trối lại cho chàng nghe, thì tưởng cũng là một việc ít có, huống hồ là ông già chết đó lại bị ám-sát, nên chàng nhứt định bữa sau ra Vũng-tàu, tìm cục đá đỏ..... ; nếu gặp chuyện lạ, chắc chàng cũng viết được một quyển sách.

Bữa sau, vào lối ba giờ, chàng lấy cái xe hơi Rally, nhắm Vũng-tàu trực chỉ.

Từ ngày ông già đó chết đến sau, thì bữa nào Huỳnh-long-Vân cũng có qua nhà Duy-Hinh. Bữa nay Huỳnh-long-Vân tưởng có Duy-Hinh ở nhà như mọi bữa, nên vừa tới cửa, thằng bồi của Duy-Hinh nói :

https://tieulun.hopto.org

— Thầy tôi đi Cấp rồi.

— Thầy mầy đi Cấp hồi mấy giờ?

— Dạ hồi ba giờ.

Huỳnh-long-Vân vừa nghe Duy-Hinh ra Vủng-tàu, hồi 3 giờ, liền móc đồng hồ ra coi, thì mới có ba giờ rưởi. Huỳnh-long-Vân lật đật về nhà hối sốp phơ đem xe ra, cũng nhắm Vủng-tàu ; chạy như tên bắn. Ngoài Vủng-tàu, minh mông, châu vi rộng đến mấy chục nghìn thước, biết đâu mà tìm Duy-Hinh, nhưng Huỳnh-long-Vân biết ngoài Gành-rái (sau nầy sẻ giải), nên vừa tới Cấp, chàng chạy thẳng vô Bến-Đình quẹo tay trái, rồi đi vòng theo chơn núi, đến Gành-rái.

Huỳnh-long-Vân đứng trên truyền núi, dòm xuống mé biển, thấy rỏ Duy-Hinh đương đi kiếm một vật gì vậy. Huỳnh-long-Vân quả quyết..... nên rình coi không nháy mắt.

Duy-Hinh tìm cục đá đỏ trót giờ đồng hồ không gặp. Chàng ngã lòng muốn bức ra về, nhưng vừa giở cẳng ra đi, bỗng thấy dựa dưới mé biển, một cục đá, độ chừng một ôm, đỏ quyét. Duy-Hinh chỉ xiết vui mừng ráng hết sức nhớm lên, mà nhớm không nổi. Duy-Hinh nghỉ mệt một hồi, đoạn ráng nhớm lần sau mới nổi. Cục đá ngã ra, Duy-Hinh thấy một cái bốp mầu đen, lật ra thì không có tiền bạc chi, duy có một cái bản đồ, độ bằng tờ giấy. Duy-Hinh coi cái bản đồ một hồi, đoạn lật ra phia sau, thấy mấy hàng chữ nhỏ rích, đại khái nói rằng:

« Tại hải-đảo Yéso, bên Nhựt, nơi cù-lao có gạch chữ thập, trong bức họa-đồ, là chỗ có chôn ba rương vàng nén..... »

Duy-Hinh coi rồi suy nghĩ hoài không ra, ông già đó tên gì, làm thế nào mà biết bên Nhựt-bổn, nơi cù-lao đó có chôn ba rương vàng nén. Duy-Hinh để cái họa-đồ trong bốp, bỏ vô tuối, đoạn leo lên xe hơi trở về Saigon.

Huỳnh-long-Vân lật đật về trước, nên khi Duy-Hinh tới nhà thì đã gặp chàng rồi.

Duy-Hinh vì lời trối của một ông già kia, nên nhứt định đi đến đó tìm vàng, nếu gặp, chàng đem về bố thí cho kẻ nghèo làm phước. Duy-Hinh sắp đặt việc nhà xong rồi, liền xuống tàu Paul-Lecat, ngày 29 tây tháng đó.

https://tieulun.hopto.org

II

Lưởng tình tương-hiệp

Nhắc việc trước, ông già chết đó tên Hồng-đại-Nhơn thường khi đi đánh cá ngoài biển, như ta thường thấy ở Bải-trước ngoài Vủng-tàu vậy; bữa kia ông gặp một cái ve chai, đậy nút kính, trôi linh binh ngoài biển cả. Ông vớt lên coi, thì không có vật chi khác hơn là một miếng giấy trắng. Ông đập chai ra, thì thấy cái họa đồ, mà Duy-Minh coi rồi nơi hồi thứ nhứt vậy.

Hồng-đại-Nhơn biết không thế nào đi đến xứ Nhựt-bổn mà tìm hầm vàng đó, nên cách mấy năm nay, ông cất cái họa đồ đó trong bốp hoài, trông gặp người nào biết nhân nghĩa đặng giao cho, hoặc may đi qua hền, tìm được, thì cái số bạc triệu tưởng cũng có lẻ có. Bữa nọ, trong lúc ông đánh cá ngoài biển đem vô bờ bán lại bạn hàng, gặp Huỳnh-long-Vân. Hồng-đại-Nhơn thấy Huỳnh-long-Vân coi bộ giàu có, và tướng tá phải trai anh tuấn, nên thuật hết đầu đuôi gốc ngọn, và ý muốn xin ba trăm đồng, mới chịu cho cái họa đồ.

Huỳnh-long-Vân nghe nói chi xiết vui mừng, nói với Hồng-đại-Nhân mà rằng:

— Trong lúc tôi đi hứng gió, không có đem bạc theo đây, vậy bữa nào ông rảnh, ông vô Saigon, lại nhà tôi, đường Thévénet số..... đem cái họa đồ đó theo, tôi sẽ trao cho ông ba trăm đồng, theo như lời ông đòi hồi nảy vậy.

Bạn hàng đứng đó mua tôm cá đông lắm, nhưng không nghe câu chuyện hai người nói. Hồng-đại-Nhân hứa ngày 18 tây sẽ vô Saigon. Huỳnh-long-Vân mừng thầm trong bụng, từ giả ông già ra đi, nhưng dây lâu, sực nhớ, kêu Hồng-đại-Nhơn hỏi rằng:

— Ông ở miệt nào?

— Tôi ở miệt gành rài.....

Ngày 18 tây, Hồng-đại-Nhân sấp đặt đâu đó xông rồi, đoạn dấu cái họa-đồ dưới cục đá đỏ, lên tàu vô Saigon.

https://tieulun.hopto.org

Cũng vì già cả, lại không biết hết đường Saigon, nên đi kiếm trọn buổi chiều không gặp. Đến khuya, gần mười giờ, ông tìm được đường Thévénet, ở sau vườn bồ-rô.

Trong lúc trời mua, Hồng-đại-Nhơn gỏ cửa kêu ; Huỳnh-long-Vân chi xiết vui mừng, ân cần chuyện vản đến gần một giờ khuya. Ông già tính hỏi ba trăm đồng mà Huỳnh-long-Vân có hứa ngoài Vũng-Tàu, nhưng sao không nghe Huỳnh-long-Vân nói tới. Hồng-đại-Nhơn mới từ giả Huỳnh-long-Vân ra về, vì đêm thì khuya, mà Huỳnh-long-Vân không tỏ dấu gì cầm cọng ở lại, nên dương dù, đi đại lúc trời mưa lớn.

Huỳnh-long-Vân, vẫn là một người sâu sắc nước đời, tưởng Hồng-đại-Nhơn có đem cái bản đồ theo, nên tính không giao số bạc ba trăm đồng đã hứa, mà lại tính đoạt cái họa đồ đó. Thừa lúc Hồng-đại-Nhơn ra khỏi cửa ngỏ, Huỳnh-long-Vân sai một thằng ở, rình phía ngoài chém Hồng-đại-Nhơn ba dao cho nên Hồng-đại-Nhơn kêu trời, cầu cứu, chớ đường thì vắn người, còn hai bên thiên hạ đều ngon giấc. Tội nghiệp cho Hồng-đại-Nhân, kêu la bao nhiêu mà không ai nghe hết. Duy-Hình còn thức, ngồi viết tiểu-thuyết, nhưng vì trời mưa, nên không sớm nghe được. Đến chừng Hồng-đại-Nhơn gần tắc hơi, Duy-hình mới hay, thì đứa sát nhơn đả vô nhà rồi. Từ đây về sau, chư quí độc giả đã thấy rồi nơi mấy trang đầu vậy.

Hồng-đại-Nhơn chết một cách thảm thiết vô cùn, nếu ai rõ được, tưởng cũng khó nỗi cầm lòng; duy cỏ Huỳnh-long-Vân là quân vô nghì, chỉ trọng tiền bạc, hơn cái sanh mạng của một ông già đầu bạc tuổi cao như Hồng-đại-Nhơn vậy. Hồng-đại-Nhơn vì nghèo khổ, bị ám sát một cách giả mang dường đó, mà không ai tìm tỏi đứa thủ-phạm.

Huỳnh-long-Vân vừa được tin Duy-Hinh sang đất Nhựt ; thì trong bụng đề quyết rằng Duy-Hinh đi tìm hầm vàng, nên liền sửa soạn quần áo, rủ cô Trường-An, là tình-nhân của chàng, đồng xuống tàu Claude Chappe, nhằm bữa ba mươi tây, nghĩa là sau một ngày Duy-Hinh đi trước.

https://tieulun.hopto.org

Tuy chiếc tàu Paul Lecat chạy trước, nhưng tới thành Nagasaki, một lược với chiếc Claude Chappe. Bên Nhựt có hai hải-khẩu. Hải-khẩu Nagasaki, ở miềng dưới; hải-khẩu Yokohama ở miềng trên. Duy-Hinh tính lên tại Yokohama đặng lại cù-lao Yéso gần hơn, nên ở dưới tàu Paul Lecat nằm trong phòng nghỉ, không thèm lên bờ như các hành khách kia vậy.

Tàu đậu gần hai ngày, vì mắc chở hàng hóa lên xuống nhiều lắm. Huỳnh-long-Vân, thừa lúc nửa đêm, lén đi với cô Trường-An, sang qua tàu Paul Lecat, kiếm Duy-Hinh; Huỳnh-long-Vân, đi hết mấy cái cabine, tới cabine số 11, thấy Duy-Hinh đương nằm ngũ. Huỳnh-long-Vân đi với cô Trường-An, mở cửa phòng vô trong, đoạn xách một cái cây lớn, đánh vô đầu Duy-Hinh. Cô Trường-An thấy Duy-Hinh, mặt mày khôi ngô, mà bị đánh trộm thì đem lòng thương, rồi lại ghét Huỳnh-long-Vân sao lại có cái tánh khiếp-nhược vậy.

Huỳnh-long-Vân lục trong mình của Duy-Hinh kiếm cái họa-đồ mà không gặp. Đoạn chàng mở cái hoa-ly thấy nơi ngăn để giấy, cái họa-đồ mà chàng thấy lúc nọ ngoài Vũng-Tàu, ông Hồng-đại-Nhơn có đưa coi vậy.

Huỳnh-long-Vân chi xiết nỗi mừng, lấy bỏ vô túi cất, rồi nói thầm rằng:

« Cha chả là may, ba cái rương nầy, tưởng tiền không dưới mười triệu đồng, thôi! ta sẽ thành một ông cự phú rồi..... À mà không tiện. Vả chăng Duy-Hinh vẫn còn nhớ cù lao Yéso, vậy ta nên giết phức Duy-Hinh cho rồi, đặng người khỏi chê ta là phản bạn.....»

Huỳnh-long-Vân liền ôm Duy-Hinh liện tuốc xuống biển, rồi trở về tàu Paul Lecat nghỉ như thường.

Cô Trường-An về đến phòng, nằm ngủ không được. Thấy cái mặt như dồi phấn của Duy-Hinh, môi đỏ như son, đôi gò má lại ửng hồng, lỗ mũi cao, trán rộng, hàm răng trắng, thì bổng đâu nàng lại tương tư, cứ thương nhớ Duy-Hinh mải. Cô Trường-An, vẫn là một người lồi lạc phong trần, ở

https://tieulun.hopto.org

Saigon ai cũng choán, (như Đạm-Tiên trong truyện Kiều) nên cô thấy sắc thì mê, như đờn ông ưa đờn bà đẹp vậy. Cô Trường-An từ đây ngủ không được, ăn không ngon, cứ tư-tư tưởng-tưởng Duy-Hinh mải. Có lúc nàng nằm chiêm bao thấy Duy-Hinh..... Từ đây nàng ghét, nàng giận Huỳnh-long-Vân, sao lại giết người nàng yêu, nàng thương vậy.....

Sáng bữa sau, chiếc Paul Lecat nhấm thành Yokohama trực chỉ.

* * *

Hải-khẩu Nagasaki, (mà hai chiếc tàu đậu mấy ngày rày sanh ra chuyện không lành, là Duy-Hinh bị đánh rồi liện xuống sông) vốn là chỗ tàu đậu nhiều lắm, chiếc nầy khích chiếc kia, chẳng khác nào ta thấy ghe đậu ở Cầu-ông-Lãnh vậy. Trong lúc nữa đêm, người người đều an giấc, có một cô thiếu-nữ annam ở bên chiếc tàu «Lợi-đồng» còn thức, dương coi nhựt trình tàu. Chiếc tàu Lợi-đồng đậu gần chiếc Claude Chappe, cách không mấy thước. Nữa đêm cô thiếu-nữ ấy còn đương coi báo, thình lình nghe một cái đùng, dường như ai liện vật gì nặng xuống nước vậy. Cô thiếu nữ bước ra ngoài coi, thì thấy rỏ ràng một người bị liện dưới biển, chới với giữa giòng ; ấy là Duy-Hinh ; còn trên tàu, hai người đương lo chạy trốn ấy là Huỳnh-long-Vân và cô ba Trường-An vậy.

Cô thiếu-nữ thấy vậy có ý thương hại, nên ra tay nghĩa-hiệp, nhảo đại xuống biển vớt Duy-Hinh lên, mà chàng đương mê mang hồn quế.

Cô thiếu-nữ mạnh bạo phi thường mà lại có tài lội giỏi, nên đem Duy-Hinh về tàu Lợi-Đồng coi dễ dàng quá.

Cô thiếu-nữ đó vốn con nuôi của Chúa-tàu lấ Trần-Danh, nên khi đem Duy-Hinh lên tàu được rồi, liền kêu hết thãy bạn bè thức giấc, kiếm thuốc đồ cho Duy-Hinh, và lấy áo quần khô thay cho Duy-Hinh.

Duy-Hinh bị đánh, rồi lại bị liện xuống biển, tưởng là chết rồi, nào hay số mạng của người vẫn còn dài, nên lần mửa hết nước ra, kế lâu lâu tỉnh dậy. Duy-Hinh dòm quanh

https://tieulun.hopto.org

mình thấy lạ quắc, rồi dòm lại bộ đồ mình mặc là đồ Khách-trú... Chàng ngẩn-ngơ không hiểu sự gì kỳ quái vậy. Mấy người bạn bè dưới tàu cắt nghĩa, nhưng Duy-Hinh không thể hiểu được, vì chàng không biết nghe tiếng Khách-trú. Có một đứa lẹ trí lấy giấy viết mực, viết chữ Tàu đưa cho Duy-Hinh coi. Duy-Hinh học chữ nho rộng lắm, nên coi thì hiểu liền. Chàng hiểu rằng : « Con gái của chúa-tàu, thấy chàng bị người ta quăn xuống biển, nên ra tay cứu vớt.... » Chàng viết ít chữ tỏ dấu cảm ơn ; bạn bè dưới tàu thấy chữ Duy-Hinh viết hay, nên khen ngợi khôn cùn, đoạn kiếm cô thiếu-nữ hồi nãy, con của chúa-tàu, trình cái giấy của Duy-Hinh viết.

Cô thiếu-nữ đó tên Mộng-Hoa, ngồi thuật chuyện vớt Duy-Hinh cho chúa-tàu là Trần-Danh nghe, thì Trần-Danh tỏ dấu mừng nói rằng :

« Con làm việc phải, cha rất bằng lòng, vậy mới phải con người biết nghĩa-vụ ».

Còn đương chuyện vản, sắp bè bạn vào nói rằng Duy-Hinh đã tỉnh rồi, và có viết ít chữ cảm ơn. Mộng-Hoa khen chữ hay, câu đặt để khéo, đoạn đi theo ra ngoài, lại chỗ Duy-Hinh nằm nghỉ. Mộng-Hoa mở cửa phòng, bước vô thấy Duy-Hinh đương uống thuốc, thì chào hỏi rằng :

— Thầy khỏe chưa ? Sao không nằm xuống nghỉ ?

Duy-Hinh cầm chén thuốc vừa uống, nghe tiếng ai hỏi sau lưng thì lấy làm lạ lắm, dòm lại thấy một cô thiếu-nữ, độ lối 18 xuân thu, mặt mày đẹp để vô cùn, tay chơn no tròn, da trắng như tuyết, thì chàng đã định rằng con của chúa-tàu, mà hồi nãy bạn bè có nói trước.

Duy-Hinh không dám ngó lâu, nên dây lác chàng đáp rằng :

— Thưa cô, tôi hết mệt rồi.

Duy-Hinh lấy làm ngạc nhiên một đều là con của chúa tàu mà sao lại nói tiếng Annam giỏi quá, chẳng khác nào người Annam, nên cuối đầu chấp tay thưa rằng :

— Tôi lấy làm cảm ơn cô có lòng vớt tôi ; giữa đường không biết lấy chi đền đáp, vậy một lạy nầy gọi chúc lòng thành kỉnh.

https://tieulun.hopto.org

Mộng-Hoa gụt mặt xuống khóc mùi mẫn. Duy-Hình cầm lòng không đậu, cũng rơi châu. Chàng nhắc cái ghế nhỏ để cho Mộng-Hoa ngồi, còn chàng thì đứng dựa lang cang, mà rằng :

— Cô ngồi xuống ghế nghỉ. Xin cô bớt cơn phiền não, mà tỏ hết tôi nghe, chớ mới có mấy lời đầu, làm cho tôi không hiểu gì cả.

Mộng-Hoa chậm nước mắt rồi tiếp rằng :

— Hồi năm 1910, tôi và Nghiêm-phụ tôi bán hết ruộng-nương, rồi đi du lịch ngoại quấc. Có qua Đại-pháp, rồi sang Anh-quấc, kế trở về Đức-quấc, đoạn đi xe lửa qua Nga-la-tư. Từ Nga mà xuống Trung-quấc, thì đường xá hiểm trở lắm, nhưng phước trời còn rộng, thoát khỏi mấy nơi chiến địa ghê gớm. Trong lúc nội biến Trung-Huê, tôi nghe tiếng súng bắn, rền bên tai.....

— Thật là ghê quá..... Rồi sao nữa ?

— Tôi sợ lắm, nhưng nghiêm phụ tôi cứ nói số mạng do đấng Chí-Tôn. Chết ở đâu cũng chết. Nằm ở nhà ngũ, tới chừng chết thì không sao tránh khỏi ; còn ra chiến địa, dầu mạng chưa tới, thì tên đạn gì cũng không trúng đến mình. Vì cái câu vận mạng, mà em bạo gan đi không biết sợ nữa. Không bao lâu tới Bắc-kinh, rồi xuống Xảng-xèn. Từ Xảng-xèn xuống Nam-Kinh thật là xa, nhà cửa lầu đài hai bên đường đều hư nát, dường như chỗ đó có giặc rồi vậy. Nhà không có một ai ở. Ruộng bỏ hoan mấy ngàn mẫu. Đi cả giờ mà không thấy cây cối gì cả. Tới Nam-kinh ở vài ngày, rồi ngồi thuyền, xuống sông Dương-tử mà lên Hán-khẩu. Nghiêm-phụ tôi có tánh kỳ, muốn dòm hành các đạo binh của Trung-Huê, nên khi tới Hán-khẩu rồi thì trở lại Thượng-hải. Ở Thượng-Hải trọn một tuần lễ.

— Nói vậy cô biết củng là nhiều rồi. À rồi Nghiêm phụ cô sao nữa ?

— Thủng thẳng tôi thuật hết thầy nghe. Sau nầy thầy viết được một quyển sách có ích lắm. Bữa nọ nghiêm phụ tôi muốn qua Cao-ly thuộc địa của Nhựt, nên ngồi xe lửa đến Moukden, Séoul, rồi Masampo, là hải-khẩu lớn nhứt ở Cao-

https://tieulun.hopto.org

ly ; cha tôi không thích ở Cao-ly, nên đáp tàu sang Nhựt bổn. Ở Ohosaka trọn một tháng, chơi vui lắm. Có nhiều cái huê-viên, trồng đủ thứ bông, coi đẹp vô cùng. Xứ Nam-kỳ không bao giờ có mấy vườn bông như vườn bông Katsura ở gần Tokio, vua thường ngự. Nếu thầy có dịp, nên ghé đó coi chơi, tưởng không phải là đều quá ư vô ích.

— Bận về, có lẽ tôi dạo coi mấy chỗ đó, vì tôi sắp viết một quyển sách nói về Nhựt bổn.

— Phải, thầy nên biết mấy chỗ đó, là những nơi thắng cảnh đẹp đẽ vô cùn, không thua gì Đế-thiên đế-thích, Vịnh-Hà-Long, Dalat, Bóc-cò..... ở Nam-kỳ vậy. Cha tôi nghe người Nhựt đồn núi Fouzi-Yama đẹp lắm, lại gần đó có mấy cái hồ như hồ Hakone, xung quanh có trồng cây cối, có bông hoa đua nở bốn mùa. Mà thật vậy thầy. Tôi đi đến mấy nơi đó rồi khi về, không muốn đi chúc nào cả. Phương chi, mỗi buổi chiều, chừng mặt trời vừa ngã về tây, ngồi dưới mấy lùm cây cối xanh um, trông dưới hồ, thật là vui thú không bút mực nào tỏa cho cùn được. Củng vì mến mấy nơi thắng cảnh đó mà ông già tôi ở Tokio trót ba tháng trời.

Mộng-Hoa nói đến đó, rồi làm thinh, gụt mặt xuống dưới, dường như nghỉ nghị một hồi, rồi đứng vậy nói rằng :

— Thầy nghỉ, tôi xin kiếu, vì mệt quá, ngồi nói chuyện lâu không được.

Rồi đó Mộng-Hoa bỏ vô buồng. Duy-Hinh uất ức trong lòng, không nói lời gì được, nghỉ không hiểu ông đốc phủ Nghỉa bị chuyện gì..... rồi Mộng-Hoa lại ở với chúa Tàu Trần-Danh. Chàng tức mình, sao Mộng-Hoa bức ngan, không chịu nói nữa ?

Duy-Hinh ra vô suy nghỉ hoài mà không sao tìm cho ra duyên cớ, đành để chờ Mộng-Hoa phân giải.

Bữa sau, nhằm lúc cơm nước chiều xong rồi, bạn bè lui ra sau nghỉ ngơi, Mộng-Hoa mới ra ngoài đứng dòm xuống nước, dường như có tâm sự gì rầu vậy. Duy-Hinh thỉnh thoản ở sau tàu đi ra trước, gặp Mộng-Hoa, chào hỏi xong rồi nói :

https://tieulun.hopto.org

— Hôm qua tôi nghe câu chuyện đến lúc cô và ông Đốc-phủ ở thành Tokio ba tháng, rồi sao nữa, cô phân tôi nghe, kẻo một đêm rồi, tôi không ngủ được chút nào cả.

Mộng-Hoa tiếp :

— Thường buổi chiều, tôi và nghiêm-phụ tôi lại truyền núi Fouzi-Yama chơi ; bữa kia.....

Nói đến đó, Mộng-Hoa úp mặt xuống tay khóc, nghe ra chiều thảm thiết. Duy-Hinh khuyên một hồi, Mộng-Hoa lấy khăn lau lụy rồi tiếp rằng :

— Bữa kia..... thình lình núi Fouzi-Yama phung lửa ra. Cha tôi hoản hồn, xách tay tôi chạy trối chết. Hay đâu số trời đả định, cục đá giăn ra, rớt ngay đầu cha tôi, chết liền tại đó. Thiên hạ chen nhau chạy trốn nạn nguy, nhưng cũng có nhiều người chết như cha tôi vậy. Tôi đứng đó khóc mùi mẫn — lúc đó tôi mới nên mười tuổi — không biết tính thế nào đem cha tôi đi được. Đá giăn ra như mưa bất. Nhiều cục rớt khích mình tôi, tưởng là bể đầu mấy lần, nhưng sao số mạng tôi chưa chết ; tôi đứng gần nằm phúc mà nhình cha tôi. Thiên hạ kéo tôi chạy, mà tôi không chịu đi, cứ dụi hai con mắt hoài. Phần thì khói phần thì lửa, nóng nực quá chừng. Hay đâu Chúa-tàu đây, cũng chạy nạn, đi ngan gần chỗ cha tôi, thấy tôi đứng khóc, động lòng, vùng bồng tôi, chạy về thành Tokio, đem xuống tàu Lợi-Đồng nầy, nuôi dưởng đến ngày hôm nay, trót mười năm trường. Chúa-tàu thương tôi lắm, dạy tôi nói tiếng khách-trú, rồi nhận tôi là con nuôi, vì Chúa-tàu không có vợ con chi cả. Cuộc ở yên rất bình tịnh đến ngày hôm nay, không có đều gì làm cho tôi bận lòng cả. Hễ tàu ghé chỗ nầy mua hàng, rồi đem thành khác bán lại...

Duy-Hinh nghe nói ông Đốc-phủ Nghĩa chết một cách thảm như vậy, thì lấy làm động lòng, lấy khăn ra chậm nước mắt, ngồi lẫn lặn trót mười phúc đồng-hồ đặng tỏ dấu chia buồn cùng cô Mộng-Hoa. Giây lâu Duy-Hinh hỏi :

— Rồi cô tính ở luôn bên nầy, với chúa-tàu hay sao ?

— Phải, người ta không có công sanh, chớ có công dưỡng. Sanh dưỡng đạo đồng, con người phải biết ân-nghĩa.

https://tieulun.hopto.org

— Tôi xin lỗi cô, hỏi một đôi lời.

— Muốn hỏi gì thì hỏi, chớ xin lỗi chi vậy.

— Cô cho phép tôi mới dám hỏi. Chẳng hay từ ngày cô lớn khôn đến nay, cô có tính việc đôi bạn chưa?

— Chưa.

Mộng-Hoa nói tiếng chưa, vắn tắc mà dường như có ý mắc cở, e lệ một chút. Duy-Hinh thấy Mộng-Hoa vui vẻ, nên hỏi tiếp rằng:

— Chúa-tàu có định chỗ nào chưa?

— Chúa-tàu thương tôi lắm, để quyền tự do kết hôn cho tôi. Hôm tháng rồi, có ông kỷ-sư Nhựt đến nói tôi, mà tôi không ưng?

— Ông kỷ-sư là danh tiếng lắm, sao cô không chịu chỗ đó, cô còn kén bực nào?

Mộng-Hoa làm thinh cuối đầu xuống, không nói lời gì cả. Duy-Hinh thấy vậy, lại hỏi dồn tới, làm cho nàng không biết phương chi trả lời được. Dây lâu đáp rằng:

— Tôi không ưa người Nhựt?

— Hay là cô ưng người Tàu?

— Không.

— Vậy chớ ai? Ăng-Lê sao? Hồng-Kông có nhiều người Ăng-Lê danh tiếng lắm.

— Không. Tôi không thích ngoại-quốc hơn người nước mình.

Duy-Hinh nghe Mộng-Hoa nói, lấy làm đắt chí lắm, trong bụng mừng thầm nói rằng: « Mộng-Hoa không biết muốn nói đầy đưa theo mình, hay là tự trong bụng có ý ước mơ như vậy. Thế cũng là một dịp may cho ta hỏi tới.....» Duy-Hinh đứng dậy nói rằng:

— Chừng nào, cô tính việc trăm năm? Cô ở bên nay hoài làm sao mà chọn đá thử vàng được.

Mộng-Hoa làm thinh không nói lời gì cả, dây lâu ngước mặt lên liết Duy-Hinh, miệng cười duyên như hoa nở; cái ngó ấy ẩn ánh biết bao nhiêu đều bí mật, mầu nhiệm vô cùn. Cái ngó ấy là biểu-hiệu sự bằng lòng....., nhưng Duy-Hinh không ngờ vậy. Duy-Hinh lại không dám ngước mặt lên nữa, trong tri tưởng rằng: « Cha chả là khó, biết làm

https://tieulun.hopto.org

sao mà nói cho Mộng-Hoa biết rằng mình có lòng yêu-thương, có lòng triếu-mến..... Thôi, ta bạo gan hỏi đùa....., chớ không lẻ làm thinh, với cái ngộ hữu tình đó vậy.....»

Duy-Hinh nói rằng:

— Từ ngày tôi gặp cô đến nay, nhờ cô cứu khỏi nạn nguy, tôi có lòng hoài-vọng, mong rằng cái duyên hội-ngộ nầy, đổi ra.....

— Đổi ra duyên..... gì?

Mộng-Hoa vừa hỏi mà vừa cười làm cho Duy-Hinh không biết phải tiếp làm sao, may đâu Mộng-Hoa lại tiếp:

— Thầy muốn nói duyên hội-ngộ, đổi ra duyên sắc-cầm, phải không?

Duy-Hinh cười xòa, rồi gật đầu nói phải. Mộng-Hoa cũng lấy làm hớn-hở, tiếp rằng:

— Thầy biết trong tâm tôi, thật là ít khi mà được người đồng tâm như thầy với tôi vậy.

— Nhơn đêm hôm nay, trời trong gió mát, tôi muốn bày chút hương đăng,đặng cùng nhau thề rằng: «Duy-Hinh nầy Mộng-Hoa đó, dầu cho non mòn biển cạn, vật đổi sao dời, chúng ta cũng nguyền nắm chặt chữ đồng; như ai đổi dạ, nguyện có trời cao soi xét.....»

Mộng-Hoa y lời, lập bàn bương án qui thề trước mủi tàu, đoạn dẫn vô tỏ hết đầu đuôi góc ngọn cho Chúa-tàu Trần-Danh hay.

Chúa-tàu cưng Mộng-Hoa lắm, nên nghe Mộng-Hoa bằng lòng Duy-Hinh, thì trong lòng rất vui, nói thầm rằng: «Duy-Hinh tánh tình thùy mị; dễ thương, trai đáng trai, gái xứng gái, châu-trần nầy còn có châu-trần nào hơn.....»

Chúa-tàu dạy bày tiệc ăn mừng, cả bạn bè dưới tàu, đồng cọng hưởng.

IV

Nguyệt minh như cảnh.

Duy-Hinh lấy làm đắt chí mà được một người vợ xinh đẹp như Mộng-Hoa; tuy chưa làm lễ cưới, chưa nhập phòng, chớ cũng lấm lời thề thốt. Từ đây Duy-Hinh không còn mơ màng như lúc nọ nữa, mà chàng cũng không ước mơ lấy ba rương vàng, như hồi còn ở Saïgon vậy.

https://tieulun.hopto.org

Tàu chạy mấy ngày tới Avomori. Duy-Hình bước lên bờ ngoạn cảnh với Mộng-Hoa. Đi gần đến bến tàu Paul Lecat, Mộng-Hoa biểu Duy-Hình đứng đợi nàng mua vài cái bấp-cải ở trong phố.

Duy-Hình gật đầu, đứng ngoài cầu tàu một mình, mà mắt thì ngó mong tứ phía. Thình-lình, nghe người kêu, thầy hai....thầy hai.... Duy-Hình giựt mình, nói thầm rằng:

« Trời ôi! ai kêu trúng thứ tôi vậy? Tôi qua đây một mình tứ cố vô thân, mà sao có ai là người annam kêu đây.....

Chàng ngó dáo-dát cùng nơi mà không gặp, chừng xây lưng đi, thì có một cô thiếu-nữ annam, mặt áo hàng kim-tiếng, bước lại nói rằng:

— Chào thầy. Thầy tới đây hồi nào?

Duy-Hình nhình kỹ lại là tình-nhân của Huỳnh-long-Vân, người ở đồng một giảy phố với mình, nên vui mừng, bắt tay nói rằng:

— Cô đi qua bên nầy hồi nào vậy?

Cô đi có ai không, hay là đi một mình?

— Tôi đi có.....

— Có chồng của cô phải không?

— Chồng gì. Tôi không để Huỳnh-long-Vân là người đê-tiện thấp hèn.....

— Ủy, sao cô nói phạm danh giá thầy Huỳnh-long-Vân vậy? Cô lấy một ngày cũng nghĩa, hai ngày cũng ân, sao cô đi nở buôn lời vô lễ vậy?

Cô ba Trường-An làm thinh. Duy-Hình nghỉ thầm rằng:

«Huỳnh-long-Vân làm gì mà qua Nhựt.....? Ấy chắc cũng có duyên cớ. Hay là Huỳnh-Long-Vân ám sát ta, đoạt cái họa đồ..... à phải, lúc ông già chết, Huỳnh-long-Vân có hỏi: ông già có trối trăng gì không? Nay lời đó hiệp với sự nầy, ta nghi quyết hắn giết ông già, đặng đoạt cái họa đồ! Cha chã! người đê tiện dường đó! Người tiểu nhơn dường đó!..... à còn cô ba Trường-An, vì cớ nào mà ghét Huỳnh-long-Vân? Nghỉ bao nhiêu, lại càng mầu nhiệm bấy nhiêu.... ờ, hay là.....»

https://tieulun.hopto.org

Duy-Hình nghỉ vậy rồi hỏi cô Trường-An mà rằng:

— Bây giờ Huỳnh-long-Vân ở đâu?

— Dạ đi qua hải đảo Yéso?

— Nói vậy, Huỳnh-long-Vân.....

— Huỳnh-long-Vân đoạt cái họa đồ phải không? Tôi cũng thấy rỏ ràng.....

— Cô thấy thế nào đó?

— Tôi thấy Huỳnh-long-Vân đánh thầy, đoạt cái họa đồ, rồi quăng thầy xuống biển.

— Nói vậy Huỳnh-long-Vân là thủ phạm sao? Không phải người đâu. Huỳnh-long-Vân đối với tôi tử-tế lắm mà.....

— À, bởi thầy lầm, nên Huỳnh-long-Vân hại thầy mà thầy không biết?

Duy-Hình nghỉ cuộc đời, nghỉa bậu bạn mà bất ngán. Cô ba Trường-An nói nói cười cười có chiều lả lơi nhảm nhí, đặng khêu ghẹo lửa lòng Duy-Hình, nhưng Duy-Hình dể mà xiêu lòng với một người đờn-bà như cô Trường-An vậy.

Duy-Hình thấy cách giao thiệp của cô Trường-An thì nhột nhạt quá, nhưng nghỉ vì cô Trường-An thương hại cho mình nên không lẻ bức ngang câu chuyện được, thành ra cứ nói giòng dài hoài. Dây lâu cô Trường-An hỏi:

— Thầy tính về hay là đi đâu nữa.

— Không, tôi chưa tính về. Tôi tính sang qua hải đảo Yéso tìm ba rương vàng.

— Thầy không có họa đồ làm sao, biết chỗ được?

— Cái họa đồ mà Huỳnh-long-Vân lấy đó, không thể tìm cho ra vàng được.

— Nói vậy cái họa đồ đó giả sao?

— Họa-đồ giả.

— Nói vậy thì may lắm. Chắc Huỳnh-long-Vân đi gặp thầy lẩn quẩn ở cù-lao Yéso?

— Không biết chừng.

— Vậy thầy cho em đi theo coi chơi được không?

— Tùy ý cô. Tàu rộng minh-mông, phải đi ghe sao mà sợ nhiều người.

Cô ba Trường-An thấy Duy-Hình vui vẻ, lại không có vợ,

https://tieulun.hopto.org

thì đem lòng thương, nhưng Duy-Hinh không dè vậy, cứ thông thả để cho nàng muốn hỏi muốn nói gì cũng được....

Hai người đứng nói chuyện có gần một giờ đồng hồ. Mộng-Hoa đứng trông tiệm ngó ra, thấy Duy-Hinh đứng nói chuyện cười cười, diễu diễu với một cô con gái Annam, mặt áo hàng kim tiếng, thì..... thì máu ghen sôi sụt trong lòng, muốn bước lại đánh cô đó, nhưng dằn lòng đứng dợi.....Đợi hoài không được, túng thế, nàng mới bước dại ra, nói với Duy-Hinh mà rằng:

— Anh ở đó nói chuyện, tôi xuống tàu.

Duy-Hinh vừa nghe dứt câu, rồi lại thấy Mộng-Hoa bỏ đi, thì tự biết rằng Mộng-Hoa có ý giận. Chàng lật đật chạy theo kêu mà Mộng-Hoa không thèm ngó lại. Duy-Hinh túng thế phải trở lại tiếp chuyện với cô Trường-An. Cô Trường-An tưởng rằng Duy-Hinh chưa có vợ, bây giờ thấy chán chườn trước mắt, thì những sự thương nhớ khi nảy, tiêu ma đâu mất lại đổi ra sự thù, sự giận, sự hờn. Cô Trường-An ngó lườm lườm theo Mộng-Hoa mà không nói lời gì được. Duy-Hinh trở lại nói với cô ba Trường-An mà rằng:

— Mời cô theo tôi xuống tàu nghỉ.

Cô Trường-An nối gót theo sau, doạn xuống tàu ngồi nơi ghế ngoài. Duy-Hinh vô trong buồng cô Mộng-Hoa, thì thấy nàng nằm lim dim, dường như suy nghỉ chuyện chi lung lắm vậy. Duy-Hinh bước lại gần, vuốc ve, nói rằng:

— Em đừng tưởng quấy, mà anh rối loạn trong lòng.

Mộng-Hoa làm thinh day vô vách. Duy-Hinh tiếp:

— Em dầu không nghe, anh cũng phải nói hết. Cô Trường-An, vốn là vợ của người giết anh, quăng xuống biển lúc nọ ở Nagasaki.

Mộng-Hoa tức mình day lại nói rằng:

— Nó là vợ của người thù của anh, sao anh còn giao thiệp?

— Không, em nói vậy lại càng quấy nữa. Dầu nó có quấy hay là chồng nó quấy, mình cũng phải ở phải, người ta mới gọi mình là người quân tữ..... Huống hồ là cô Trường-An

https://tieulun.hopto.org

đối với anh không có xiên xẹo đều gì cả, em làm vậy, cô Trường-An chê em, cười em..... Em là vợ của anh, chớ phải em là người tình-nhân của anh sao, mà em.....

Mộng-Hoa nghe Duy-Hinh nói rất phải, thì không giận nữa, lồm cồm ngồi dậy, nói rằng:

— Vậy thì, anh mời xuống tàu đàm đạo chơi; hồi nảy em không biết, anh tha lỗi cho em. Em ở bên này trót mười năm trường không còn nhớ đến chị em Nam-Việt, nay gặp đây, thật là may lắm.

Duy-Hinh vuốt ve Mộng-Hoa mà rằng:

— Nếu em hiểu rỏ được, thì có chi may mắng bằng. Anh đả mời xuống tàu rồi.

Mộng-Hoa lật đật đi với Duy-Hinh bước ra ngoài chào cô ba Trường-An. Cô ba Trường-An bề trong không vui, nhưng bề ngoài không dám lộ sắc, cũng phải chào hỏi. Cái cách niềm-nở tữ-tế của Mộng-Hoa, khiến cho cô Trường-An phải bỏ dẹp sự sầu, mà lo nói chuyện khác.....

Từ đây cô ba Trường-An biết rỏ ràng mọi việc, thì trong bụng tự trách lấy mình thương Duy-Hinh lấy làm bậy chạ lắm. Hai người kết niềm chị em càng ngày càng mật thiết. Duy-Hinh lo việc mua đồ ăn vật uống cụ bị đem theo đặng qua hải đảo Yéso, rồi bữa 25 tây..... chiếc « Lợi-Đồng » lấy neo, nhấm nơi hướng có để ba rương vàng nên trực chỉ.

*
* *

V

Thiện ác đáo đầu chung hữu báo

Huỳnh-long-Vân thấy cô Trường-An bỏ đi, thì không ngó ngàn gì đến, cứ lo mướn chiếc tàu, với vài mươi người qua cù-lao Yéso. Tàu chạy ngoài biển mấy ngày mà không thấy đất. Huỳnh-long-Vân cứ trong họa-đồ mà chỉ cho cai tàu chạy. Trọn 8 ngày, mới thấy bờ hải-đảo Yéso. Huỳnh-long-Vân chi xiết vui mừng, liền thôi thúc đậu vô bờ. Hải-đảo Yéso là nơi thiên-hạ đông đảo, nhưng cứ do trong cái họa-đồ mà phai đi lấy vàng, thì không phải hai-đao Yéso. Cái hải-đảo nầy cách xa chừng vài ngàn thước, hiêu quạnh không có một người ở. Huỳnh-long-Vân biểu tàu đậu phía ngoài, rồi chèo tâm bản vô bờ, biểu bạn bè đi cùng trong hải-đảo. Trọn mấy ngày kiếm không ra. Huỳnh-long-Vân

https://tieulun.hopto.org

tức minh biểu đào đất cả hải-đảo, nhưng của trời đời nào cho những người bất lương.....

Huỳnh-long-Vân nghĩ giận cái họa-đồ nói thầm rằng : « Cũng vì mi, mà ta tốn hao gần mấy trăm đồng..... »

Huỳnh-long-Vân biểu bạn bè xuống tàu trở về bến cũ.

Tàu vừa tách hải-đảo, Huỳnh-long-Vân thấy xa xa có voi một chiếc tàu khác chạy lại. Chàng nghĩ thầm rằng : « Cho nầy không bao giờ có tàu buôn bán, mà sao hôm nay lại có chiếc tàu nầy....., hay là..... »

Huỳnh-lon-Vân bụng lại nghi, biểu đậu lại coi tàu của ai cho biết. Tàu lần lần lố dạn..... bạn-bè la lên rùm rằng : « Chiếc « Lợi-Đồng » bữa nay sao trôi tới đây kìa..... » Huỳnh-long-Vân ngồi phía trong đặt ống dòm coi chừng mãi. Độ chừng hai giờ, chiếc « Lợi-Đồng » chầm rải đậu cũng gần hải-đảo đó, nhưng đậu về phía Bắc, Huỳnh-long-Vân nhình rõ, thấy Duy-Hinh, cô ba Trường-An và một cô thiếu-nữ khác. Huỳnh-long-Vân, ngạc nhiên nói thầm rằng : «Ủa, ta đã bỏ Duy-Hinh xuống biển rồi mà... ai vớt chàng lên đây? Còn con Trường-An, làm gì mà nhập bọn nầy...Hay là...»

Huỳnh-long-Vân suy nghĩ một hồi rồi nói với một người bạn tàu mà rằng :

« Mầy lấy chiếc tam-bản nhỏ bơi vô bờ, rình coi bọn tàu Lợi-Đồng kiếm giống gì trên hải-đảo..... mầy về báo tin cho tao hay».

Đây nói về, Duy-Hinh cùng Mộng-Hoa và cô ba Trường-An đi tới hải-đảo để ba rương vàng, liền đậu phía ngoài bải rồi ngồi tâm bản chèo vô phía trong. Duy-Hinh lấy tấm bản đồ ra coi một hồi, rồi cứ do theo hướng mà đào ba rương vàng. Mà thật của trời cho người ngay....

Duy-Hinh đi không mấy bước mà tìm ra cục đá để phía trên, nên moi đất lên.... quả gặp ba cái rương to tát, Duy-Hinh chi xiết nỗi mừng, nói với Mộng-Hoa và cô Trường-An mà rằng :

« Gặp vàng rồi..... »

Xúm lại moi lên coi, nhưng không có đồ cạy đặng giỡ nấp rương. Duy-Hinh nói rằng :

« Để tôi chạy vô rừng kiếm một cái cây, cạy nấp mới được. »

https://tieulun.hopto.org

Nói rồi Duy-Hinh bỏ đó chạy đi kiếm cây, hai chị em Mộng-Hoa và Trường-An ngồi chống tay nói chuyện nhau, mà bộ đắc chí lắm. Cô Trường-An nhóm cái rương lên, rồi nói rằng:

— Cha chả, chắc là nhiều lắm sao mà nặng quá....

— Đồi ra, cũng có bạc triệu.

Còn đương chuyện vãn, ngồi chờ Duy-Hinh trở lại, thình lình có tám người Nhựt-bổn vậm-vỡ chạy lại rược bắt Mộng-Hoa và cô Trường-An đem xuống tâm-bản; còn một tốp thì lo khiên ba cái rương đem xuống một chiếc tâm-bản khác.

Độ chừng nửa giờ, Duy-Hinh trở lại chỗ củ, không gặp Mộng-Hoa và cô Trường-An,còn ba cái rương vàng, thì ai đã khiên đâu mất. Duy-Hinh ngó ra xa xa thấy có người chèo hai chiếc tâm-bản. Tự nghi đó quả quyết, chàng lật đật cởi áo nhào đại xuống nước, lội đại lại chiếc tàu «Lợi-Đồng» báo tin. Duy-Hinh cho chúa-tàu hay, rồi lập tức biểu hết thẩy cả bạn-bè dưới tàu,ráng hết sức cho tàu chạy lại gần tàu của Huỳnh-long-Vân, và phải cụ bị súng ống sẵng sàng.

Dưới tàu Lợi-Đồng, có được ba cây súng, 16 cái bi. Duy-Hinh núp trước mủi tàu bằng từ phát.....

Huỳnh-long-Vân khi nảy hay tin đào được ba hòm vàng, lập tức, đốc sức hết thẩy bè bạn dưới tàu kéo lên bờ bắt cô Trường-An và Mộng-Hoa, đoạn khiên ba hòm vàng xuống tâm bản đem về tàu.....

Cô ba Trường-An và Mộng-Hoa, hết sức chống cự nhưng không lại với mấy người mạnh bạo ấy, đành nhắm mắt để cho bọn đó vày hoa dập liễu. Huỳnh-long-Vân biểu đem nhốt Mộng-Hoa trong phòng, còn cô ba Trường-An thì cột phia ngoài. Huỳnh-long-Vân chỉ vào mặt cô ba Trường-An mà mắng rằng:

— «Đồ vô nghi; mi bỏ ta đặng theo thằng Duy-Hinh..... mi phụ bạc ta, để rồi mi coi ta xử mi.....»

Cô ba Trường-An bị cột tay vô lang cang tàu, không làm sao vùng ra được. Huỳnh-long-Vân hối bạn bè rút ba rương vàng đem lên bờ, nhưng nặng quá, không làm gì nổi. Cả một chục người hiệp sức, mà kéo cũng không được.....

Tàu của Duy-Hinh tới. Súng nổ van vầy..... Bùm..... Bùm..... một té, hai té..... ba té..... vân vân.....

https://tieulun.hopto.org

Huỳnh-long-Vân bị đạn trước hết, còn mấy người kia, cũng lần lần chết liền tại đó. Huỳnh-long-Vân tuy bị đạn, nhưng cũng chưa chết, nằm dưới tàu, lăn qua lộn lại, rên như sấm. Cô ba Trường-An thấy vậy cười mà rằng:

— Thấy rỏ rằng Trời tuy cao vọi vọi, chớ một mảy gian cũng không qua lưới..... Mi đền tội dối bạn, giết người....

Huỳnh-long-Vân nghe những lời nhiết mắng của cô ba Trường-An thì lấy làm tức giận khôn cùn, thò tay xuống túi quần rút cây súng lục liên ra cầm nhắm ngay cô ba Trường-An.....

Cô ba Trường-An vừa thấy cây súng lục liên thì hồn bất phu thể, muốn chạy trốn, mà trốn không được..... bùm....

Cô ba Trường-An ngả ngửa ra, đạn xiêng vô yết hầu..... hồn xuất liền khỏi xát. Huỳnh-long-Vân, bị đạn nhứt quá, tự mình bắn thêm một phát nữa..... Hồn của va cũng nương theo cô ba Trường-An mà tách cỏi trần.....

Rồi đời những đứa vô nghì.....

Duy-Hinh ở bên tàu Lợi-Đồng bắn hoài, cho đến hết 16 cái bị mới thôi. Chàng bắn bè bạn ở dưới chiếc tam bản, có chở ba rương vàng, nhiều viên không trúng, mà đè chiếc tâm bản xoi hai ba lỗ. Nước tràn vô..... Ba cái rương vàng lần lần chìm dưới đáy Đại-hải.....

Duy-Hinh lật đật cập tàu, qua bên chiếc tàu của Huỳnh-long-Vân. Chàng kiếm Mộng-Hoa mà không gặp. Duy-Hinh dòm dưới nước, bụng lại nghi Mộng-Hoa đã trầm mình rồi... Vừa day lưng đi, bỗng nghe tiếng trong buồng đánh rầm rầm..... Duy-Hinh lật đật phá cửa, gặp Mộng-Hoa, chi xiết vui mừng ôm nhau coi chiều mật thiết. Duy-Hinh và Mộng-Hoa đi dạo quanh tàu, gặp tử-thi cô Trường-An thì chắc lưỡi than thầm rằng:

« Tội nghiệp cô ba....., cũng vì mình mà phải chết một cách thảm thiết..... »

Đi một hồi gặp Huỳnh-long-Vân, thì Duy-Hinh lại cười nói với Mộng-Hoa mà rằng:

« Em có thấy đứa phản bạn, đền tội ác không? »

Mộng-Hoa cười. Rồi đó đồng cùng nhau kéo về tàu « Lợi-Đồng » thuật hết công chuyện cho Chúa-tàu nghe. Chúa-tàu mừng rỡ khôn cùn, lật đật hối bạn bè trở lại Tokio.

https://tieulun.hopto.org

Mộng-Hoa ngồi dây lâu, sực nhớ ba rương vàng thì hỏi Duy-Hinh :

— Còn ba rương vàng, sao anh không chở về.....

— Anh bẩn, chiềm hết dưới Thái-bình-Dương.....

Mộng-Hoa và Duy-Hinh, đồng cười xòa, không thèm nhớ đến ba rương vàng đó nữa.

*
* *

VI

Thiên duyên tác hiệp

Sáu tây tháng ba, tàu Lợi-Đồng trở về tới Tokio. Chúa-tàu bày một tiệc long trọng đải hết các bạn bè dưới tàu.

Chúa-tàu ngồi cầm ly rượu, mĩnh cười, nói với Duy-Hinh và Mộng-Hoa mà rằng :

« Hai con có thấy, trời trả vay vay trả nhản tiền không ?
« Ba rương vàng, lẽ thì về phần ông già Hồng-đại-Nhơn, mà
« ông vô phước không được hưởng ?

« Huỳnh-long-Vân dùng cường-lực, đoạt của trời ban cho
« Hồng-đại-Nhơn, thì sao cho khỏi đền tội giết người.....

« Trường-An chết... Chết đặng rõ cuộc vợ chồng, dầu
« một ngày cũng nghĩa, hai ngày cũng ân, có lý đâu thấy
« sắc, lại ngoại tình, để bụng thương nhớ người khác... Chết
« đó là phải lắm.

« Còn phần hai con, hai con không phải hưởng cái của
« hoạnh tài ấy được, nên khiến cho ba rương vàng chìm
« luôn dưới biển.

« Duy-Hinh, đi qua bên nây, quyết tầm vàng, nhưng nhờ
« lòng dạ tốt, trời ban khen, khiến cho gặp Mộng-Hoa là
« con lão. »

Hết thãy bạn bè nghe chúa-tàu nói rất phải, đồng vỗ tay cười rộ lên. Duy-Hinh và Mộng-Hoa rất đổi vui mừng.

Duy-Hinh mới nói với chúa-tàu mà rằng :

— Con tính làm lễ kết-hôn tại Xã-tây Saigon.

— Nội ngày mai sẽ đồng trở về đất Việt.

https://tieulun.hopto.org

Mộng-Hoa mừng quá, không bút mực nào tỏa cho cùn được. Qua bữa sau, chiếc Lợi-Đồng cứ lướt dậm ngoài khơi, ai cũng trong mau tới Saigon.

Ngày 23 tây, các báo Saigon, đều có đặng tin chiếc « Lợi-Đồng » của Chúa tàu Trần-Danh ghé bến. Tuy tàu không được to, nhưng kiểu đẹp lắm. Ai ai, nghe tin các báo tô vẻ chiếc « Lợi-Đồng » đều kéo xuống bến coi đông lắm ; thiên hạ trầm trồ khen chiếc « Lợi-Đồng » hoài ; đến ngày nay, cũng còn nghe nói mải.

Qua ngày 29 tây tháng ba, các hiệu báo Saigon lại đăng tin đám cưới Duy-Hinh, tiểu-thuyết gia, sánh duyên cùng cô Mộng-Hoa, con ruột của Đốc-phủ-Nghĩa, con nuôi của Chúa-tàu Trần-Danh, làm lễ kết hôn, tại dinh đốc-lý thành phố Saigon.

Thế mới biết cuộc đời như một đám mây, khi tang khi tụ. Hiền gặp đều may, dữ gặp đều rủi, là lẻ tự nhiên của Trời cao đặt để.

Nghỉ cuộc đời, như mây nọ hồi tan, hồi nhóm, nhóm rồi tan, máy tạo tuần quờn thay đổi.

Gẫm sự thế, con người có thạnh có suy, suy rồi thạnh, sự đời hư thiệt không thường.

Cholon, Mars 1928,
NAM-ĐÌNH.

CHUNG

Đính Chánh

Nơi trương số 9, tác giả sơ ý viết lộn nơi hàng 20, 23 và trương 11, hàng 12 tàu **Claude-Chappe**, xin độc lại là tàu **Paul-Lecat.**

In tại NHÀ IN TAM-THANH, **LÊ-THIỆN-PHƯỚC**
108-110, Place Maréchal Foch, Dakao-Saigon.

https://tieulun.hopto.org

TIỂU-THUYẾT SẮP XUẤT BẢN:

1° BÓ HOA BỐN MÀU, tác giả Cẩm-Vân nữ-sĩ. Tiểu-thuyết tả nhơn tình, thuật chuyện bốn cô thiếu nữ, EDWIGE, AGNÈS, JACQUELINE, HÉLÈNE, đồng một cội sanh ra, mà tư tưởng thường phản đối một cách khác thường; Cô Cẩm-Vân đả dày công dọ dẫm trọn tám thăng trường, tưởng cũng là một đều khổ tâm của tác-giả vậy.

2° NHỊ HOA TÀNG, tác-giả Lan-Hương nữ-sĩ, tiểu-thuyết ái-tình thuật rỏ một cô thiếu nữ trải thân ong bướm..... vân vân.....

Ai muốn xuất bản, do nơi 106 rue des Marins Cholon.

https://tieulun.hopto.org

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIÊT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIÊT NAM

https://tieulun.hopto.org